

மீள்

ஒரு இலையின் மரணம்

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

ஒரு இலையின் மரணம் : கவிதைகள். ஆசிரியர் : மஜீத் ©
 மஜீத். முதற்பதிப்பு : ஜனவரி 2006 வெளியீடு : பெருவெளி
 பதிப்பகம் 107, மாவடி ஜங்ஷன், அக்கரைப்பற்று-06 சிறிலங்கா,
 மின்னஞ்சல் : Peruvely@hotmail.com. அச்சுக்கோப்பு :
 ஹஸ்ஸான். அட்டை வடிவமைப்பு றஷ்மி

oru liaiyin Maranam.poems. majeeth © majeeth: Lan-
 guage: Tamil. First Edition : January 2006 Published by
 peruvely pathippagam, 107, mavadi junction Akkaraipattu
 -06 Sri Lanka. Type Setting : Hasan. Cover Dising : Rashmy

செப்பணிட்டு உற்பத்தி செய்த கவிதைகளல்ல மாறாக
 கவிதையை உயிர்க்கும் பிரதிகள் மஜீதினுடையவை.

மஜீத் தனது பிரதிகளைத் தந்து எனது வாசிப்புப் பிரதியைக் கேட்டிருந்தார், அவருடைய அவசரம் வாசிப்புப் பிரதியை தாக்கி இயக்குமென்று அவருக்குத் தெரியும். எங்களுக்கிடையான உறவின் உயிர் நிலைப்பு அசாதாரணமானது என நான் நினைப்பதுண்டு. கவிதைச் செயற்பாட்டுக்குள் நானும் இவரும் சமகாலத்தில் இயக்கமுற தொடங்கியவர்கள். இது மேலும் ஒரு திரையற்ற வெளியை எங்களுக்குள் விரித்தது எனலாம். அது ஒரு புறமிருக்க...

மஜீத் கவிதைச் செயற்பாட்டில் இயங்க ஆரம்பித்த காலம் ஈழத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்க்கப்பெற்றது என பரவலாக ஒரு கருத்துண்டு. அக்காலம் எப்படி முக்கிய அமைப்புப் பெறுவதாக கருதுகிறார்கள்? முக்கியத்துவம் என்பதனை முன்னிறுத்த மேற்கொண்ட புணைவுகள் யாது? ஆழத்தில் மிக நுட்பமாக மாறும் சமூக அடிப்படையின் கூறுகள் எது? போன்ற கேள்விகளை சிதைப்பதினாடு எனது வாசிப்புப் பிரதியை எழுதுவதுதான் மஜீதின் பிரதிகளை உற்றுக் கவனிக்க உதவமுடியும். அதற்குமுன் கடந்த கால இலக்கியச் செயற்பாட்டை திசை மாற்றிய வரலாற்றை வாசிக்க வேண்டும்.

அதாவது இலங்கை என்ற ஒற்றைப் பெருந்தேசியத்தில் அய்வற்று வன்மங்கொண்ட அதன் இயக்கத்தில் அலைக்கழிக்கப்பட்டு புறந்தள்ளப்படுகையில் வரைப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றைக் கருத்தியலை உடைத்துக்கொண்டு பேராவேசத்துடன் வெளிக்கிளம்பிய தமிழ் தேசியம் நிறுவப்பட்டு நிலை கொண்டது. அசைவற்று அத்தேசியம் சமூகத்தில் ஊடாடும் அரசியல் மற்றும் இலக்கிய இயந்திரங்களைத் தீவிரப்படுத்தின. அத்தீவிர இயங்கியலில் 80களில் தொடங்கி ஒரு வரலாற்றை எழுதி முடித்தது. அதுவே சமூகப் பொது உண்மையாகவும், சமூக ஆன்மாவாகவும் இறுக்கமடைந்து முடிவாகி நின்றன.

அப்போதுகளில் உயிர்ப்புடன் மேலாண்மை செலுத்திய இவ்வரசியற் பிரச்சினை சமூக மையத்தை தனது விருப்புக்கு சார்பாக அசைக்கத் தொடங்கியது. ஆகவே பன்மைத் தன்மை மறுதலிக்கப்பட்டு பொதுப் புரிதலை அடைவாக நிலைநிறுத்தி நகரத் தொடங்கியிருந்தது தமிழ் தேசியம். இச்சமூக ஆன்மாவின் தடுமாற்றம், போதாமை அல்லது ஒருங்கிணைப்புக்கான வெறி முற்றாக திரட்சியுறா நிலையிலிருந்த பிற சிறுபான்மைத் தேசியத்தை குறுக்கியதுடன் செயலிழக்கச் செய்ய முயற்சித்தது. சமூகப் பரப்பின் அடையாள அழிப்பை உணரத் தொடங்கிய சிறு தேசியம் தமிழ் தேசியத்தின் இறுகிய கட்டுக்கோப்புகள், ஒழுங்குகள் அனைத்தையும் கலைத்துப் போடுவதினாடாக தனது இயக்கத்தின் மறுக்கப்பட்ட. மறைக்கப்பட்ட, சிதைக்கப்பட்ட பகுதிகளை இணைத்து தனக்குரியதான ஒரு இயங்கு தளத்தை நிறுவியது. இது 90களின் நிகழ்வு.

இப்படி மிகக் குறுகிய கால அமைவுக்குள் பேரதிர்ச்சி தரக்கூடிய சமூக இயக்கச் சிதைவுகளை தன்னகத்தே கொண்டதுதான் ஈழத்துத் தமிழ் சிந்தனை வரலாற்றுப் பெரும் சமூகம். வேறு மாதிரி சொல்வதானால், அடுக்கடுக்காய் இரட்டைச் சிதைவுகளைக் கொண்ட ஒருடல் எனலாம்.

தேசியம் என்ற கருத்தின் பின்னுள்ள செயற்பாடு கலைந்து கிடக்கும், சிதறிக் கிடக்கும், ஒரு பேராபத்தான சமூக நிலையாக அறிவிப்பதுடன் அதைச் சரிசெய்யும் முயற்சியில் பங்குகொள்ள வைப்பதும் எனக்கொள்ளலாம். இது சமூகக் கூறுகளுக்குள் ஊடுருவி நிலையான ஒரு இருப்பாக “சாரம்சம், பொது” போன்ற ஒற்றைப் புரிதலை முன்னிறுத்தும் வரலாறு என சமூகத்தின் எல்லா இயக்கங்களையும் ஆக்கிரமித்து விடுகிறது.

இந்த உள்வாங்கலும், அதன் வன்மமும் இலக்கியச் செயற்பாட்டில் மிகத் தீவிரத்தன்மை கொண்ட அதிகாரங்களை அரேசேற்றியது. அதை உண்மைப்படுத்தி பிரதியியல் நிகழ்த்தும் ஒரு புனிதப்பாட்டை உருவாக்கியதுடன் அதற்கு ஆதரவளிக்கக் கூடிய மதிப்பீடுகளை நிறுவி மாற்றுப் படைப்புக்களை தாழ்த்தப்பட்ட ஒரு நிலைக்கு தூரத்தியது எனலாம்.

..இலக்கியம் என்பது வரலாற்றின் சிக்.,

..இலக்கிய ஆக்கம் என்பது ஒரு சமூக அழகியல் நிகழ்வாகும்.,

..இலக்கியத்துக்கு ஏற்பட்டுள்ள சமூக மவுசியினைப்., பயன்படுத்திக் கொண்டு அதனைச் சமூக ஆய்வுக்கான ஒரு சாதனமாகவோ, அன்றேல் சமூகப் பிரச்சினைகளையும், அபிர்ச்சினைகள் வழிவரும் மனித இடப்பாட்டு நிலைகளையும் விம்சிப்பதற்கான ஒரு கலை முயற்சியாகவோ கொள்ளுது..

..ஒவ்வொரு காலப் பரிவிலும் மேலாண்மையுடையதாக அமையும் வட்டமும் அதன் உறவுகளுமே பிரதான சமூக அனுபவத்தின் தளமாகின்றன. அந்தச் சமூக அனுபவமே மேலாண்மையுடைய இலக்கியப் பண்பாக அமைந்து விடும். அதனால் இலக்கியத்தில் இவை இடம்பெறுகின்றன.,

கா. சிவத்தம்பி

மேலுள்ள கூற்றுக்களை வைத்து

1. வரலாற்றை இலக்கியம் எழுதிச் செல்கிறது
2. ஒரு சமூகத்தின் சாரம்சப்படுத்தப்பட்ட உண்மையாக இலக்கியச் செயற்பாடு இயங்குகிறது.
3. சமூக அனுபவம் என்ற ஒரு பொதுப் புரிதல் அதிகாரக் கொண்ட ஒரு இயந்திரமாக இலக்கியம் உயிர்த்துகிறது.

என்ற முடிவுகளுக்கு வரலாமா? ஆமெனில் இம்மதிப்பீடுகள் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டு தீவிரமடைந்திருந்த காலமாகிய 80க்குப் பிறகு மிக அதிகப் பிரதிகள் சமூக வாழ்வாதாரம், அய்வுறும் இருப்பியல் பொதுமை, திறம்படச் செய்பனிடப்பட்ட வரலாற்றின் இயங்குதல் உள்ளிட்ட சமூக ஆன்மாவின்

ஒரு இலைவின் மரணம்

மஜீத்

04

மையக் கூறுகளையும், உப கூறுகளையும் கமந்து அலைவறும் படைப்புக்களை ஈழத்தில் காணமுடியும் என்பதனை மறுக்க முடியாது என்பது எனது கருத்தும்தான்.

இதற்கிடை ஒரு அம்சம் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அதாவது, உண்மைப் படுத்தப்பட்ட சமூக பொது இயக்கம் வெடித்து தனக்குள்ளே ஒரு எதிர் அல்லது மாற்று இயங்குதலை 90களில் மெய்ப்பித்த போது, அச்சிறு சமூகத்தின் பதிவுகளும், வரலாற்றுப் புறக்கணிப்புகளின் எழுத்துகளும், அத்தேசிய ஆன்மாவின் வேற்று அனுபவங்களும் இலக்கியப் பொதுமையை கேள்விக்குள்ளாக்கி தனித்துப் பயணிக்கத் தொடங்கியது. ஆனால் தமிழ் தேசியம் ஏலவே உண்மைப்படுத்திய மதிப்பீடுகளை முன்னிறுத்தி சிறுபான்மைத் தேசியத்தின் பிரதிகளை வாசிக்கவில்லை, தங்கள் எதிரியை கவனித்தளவு உறவுகளை கவனிப்புக் குப்படுத்தவில்லை. சிறுபான்மைத் தேசியத்தின் பிரதிகள் அவர்களிடம் திறக்க முடியாத படி மூடப்பட்டுக்கிடந்தன.

இப்படி தனது உதாசீனத்தை ஒரு சிந்தனையாக விப்பதினூடே சிறுபான்மை இலக்கியச் செயற்பாடுகளையும், அதன் மாற்று இலக்கியப் புரிதல்களையும் அடக்கி நசித்து செயலிழக்கச் செய்துவிட விரும்பியது. அதுமட்டுமல்ல, மாற்று இலக்கியச் செயற்பாடு தொடர்பான கதையாடல்கள் முனைப்புப் பெறுவதை அழித்தொழிக்கும் வன்முறை ஆசையில், தமிழ் தேசிய மொழி நிலப்பரப்பை, பிராந்தியங்களாகப் பிரித்து, (உதாரணம் - மட்டக்களப்பு, வன்னி, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மன்னார், மலையகம், மேற்க்குக் கரையோரம், தென்பகுதி) எனக் கலைத்துப் போட்டுவிட்டு மொழிச் சமூகங்களாக வழிப்படுத்தி நெறிப்படுத்துவதினூடாக “வேறுபாடுகளின் ஒருமைப்பாடு” என்கின்ற ஒரு பொது அடைவுக்குள் இயங்கவைக்க முயற்சித்து வெற்றி கண்டதான நினைவுதான் கடந்த வரலாறு.

தன் தேசிய உயிர்ப்பின் இலக்கியச் செயற்பாட்டை மெய்ப்படுத்தும் அதேவேளை பிற தேசியத்தின் இலக்கிய உயிரோட்டத்தை நிறுத்தி விட எத்தனித்ததை நினைவு கூருவதுதான் சரி எனக்கருதுகிறேன்.மேலே சொன்ன வன்முறைகளால் குறுகி ஒடுங்கிப் போனவர்களையும், சார்ந்து ஒடிப்போனவர்களையும் தவிர போராடி எதிர்ந்துக் கிளம்பிய பிரதியியலாளர்கள் சிலருண்டு அதில் மஜீத் மிகக் கவனிப்புக்குரியவர். கவிதையின் பரப்பை சற்று விசாலப்படுத்தியவர்களாகக் கருதக் கூடியவர்கள் மிஹாதும் மஜீதும் என்பது எனது அபிப்பிராயம். அதில் மஜீத் பிரதியிலிருந்து கவிதைகளை பல அடுக்குகளாக உயிர்ப்பித்துக் கொண்டே செல்லக்கூடிய உத்தியை நிகழ்த்தியவர். இவ்உத்தி மிக அதிர்வுகளைத்தருவது அவரது “கள்ளிக் காடும் செம்பொடையனும் என்கின்ற பிரதிக் குழுமமாகும்.

90களில் தொடங்கி எதிர்ந்தும், இயைந்தும் நெகிழ்ச்சித் தன்மையான போக்கை இலக்கிய இயக்கத்தில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தவர் திடீரெனத் தாவி கவிதைக்கு புதுமொழியை உற்பத்திக்குமிடத்துக்கு

ஒரு இலைவின் மரணம்

மஜீத்

05

வந்து விட்டார் எனலாம். இவருடைய ஆரம்பகாலக் கவிதைகள் செப்பனிட்ட வடிவமைப்புக்குரிய வேலைகளை முதன்மைப்படுத்தியதாக அமைந்திருந்தது. பின்னர் கவிதையின் மையத்துக்கு சொற்களை இழுத்துவரும் செயற்பாட்டை நிகழ்த்தக் கூடிய பிரதிகளை வரையத் தொடங்கியிருக்கிறார். கவிதையாக நயாரிக்கப்பட்ட முழுமைப்பட்டிருக்காது ஆனால் பிரதியின் ஒவ்வொரு சொல் அடுக்குகள், இடைவெளிகள், படர்ந்துகிடக்கும் புரியாத மொனனங்கள். அது நகரும் புறவெளி

என எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் உயிர்த்து உயிர்த்து கவிதைகள் வெளிவரும். இவை புதிய புதிய நிலைகளை கட்டமைத்து நிறுத்துவதும் அதைப் பின்தொடர்ந்த வண்ணம் சிறு அனுபவக்கூறுகள் வெளிப்பட்டு அழித்துச் செல்வதுமான ஒரு நிலையை எய்துகின்றன.

(செப்பனிடல் என்ற ஒரு புனைவு கவிதைச் செயற்பாட்டில் முக்கிய முடையதான ஒரு கதை பரவிக்கிடக்கிறது. அது வளரும் ஒரு மரத்தைச் செதுக்கி அழகு படுத்துவதற்குரிய வன்முறையோடு நெருக்கமுற்றது, மரத்தை அதன் பாட்டிலே விட்டுவிட்டு வாசிப்புச்செய்யும் முறைமையை இன்னும் அடையாதது ஏன்)

போது அனுபவங்களையோ அல்லது ஏலவே மனதில் எஞ்சிய சமூகப் பிரதி பண்ணலையோ இவருடைய பிரதிகளில் காண முடிய வில்லை. அனுபவங்களை தானே உற்பத்திக்கும் பிரதிகளாக விரிகிறது. திறந்த வெளியின் பன்முக ஆற்றலோடு நம்மை வழி நடாத்த முயற்சிக்கிறது. கதை சொல்வது போலவும் காவிய வெளியில் அலைவறுவது போலுமாகி நமக்குள் ஒரு முடிவுறாத துடிப்பை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. காற்றின் விருப்பத்துக் கேற்ப இழுப்பட்டு பரபரத்து ஓய்ந்து நிலத்தில் விழும் இலை நம்முள் ஒரு மொனனமாக பரவுவதைப்போல மஜீதின் பிரதியில் நிகழ்வு கவிதையின் உள்ளீட்டை பிரதியெங்கும் பரப்பி விடுகிறது.

பிரதிக்கும் பிரதியாளனுக்குமிடையான உறவை குறித்துக் காட்டுவதோ அல்லது பிரதியாளனின் முகம் பிரதிக்கு வெளியே தூரத் திக்கொண்டு அச்சமூட்டுவதாகவோ இல்லை. பிரதியும், பிரதியாளனும் துண்டித்துக்கிடக்கும் மிகத் தெளிவான புள்ளிகள் நிறைந்து கிடக்கின்றன. மஜீத் பிரதியை தனது பயன்பாட்டுப் பொருளாகக் கருதி உரித்தாக்குவதாகத் தெரியவில்லை, மாறாக பயன்பாட்டுக்குப்பாத பிறிதொரு உலகை, கவிவெளியைப் பிறப்பித்துக் காட்டியிருக்கிறார் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

எனது வாசிப்புப்பிரதி மையங்கொண்டிருப்பது அவருடைய கவிவெளியில் உலவும் „எறும்பின் தொடர் நடைக் காட்சி.., ஒரு இலையின் மரணம், ஆதிக்கக்காரனின் ஒரு ஆதிகாலம், இடைவெளிப்பட்டு கைதவறிய விலங்கு வேட்டைக் காட்சியிது, பூக்காடுகள் கனவுகளாகி புதையுண்ட நதி., ஆகிய பிரதிகளாகும். இப்பிரதிகள் „கவிதை ஒரு அனுபவத்தின் சாரமல்ல, தனக்கென ஒரு அனுபவத்தை அது பிறப்பிக்கிறது.. என்ற பின் நவீன சிந்தனையை மிகச் சரியாகவும், தெளிவாகவும் கதைக்கின்றன.

“ஒரு இலையின் மரணம்” எனும் பிரதி சொற்களின் எல்லையைத் தாண்டிச் சென்று விடுகிறது. சொற்களோடு பயணித்துச் சென்ற நமக்கு திடீரென ஒரு விளிம்பு, ஒரு முடிவு வந்து விடுகிறது. சொற்களின் எல்லை முடிவுறும் இடத்தில் அனுபவம் தன்னை ஆரம்பிக்கிறது. முடிவுற்ற சொற்களின் எல்லைக்கு அப்பால் உள்ள அனுபவத்தின் கூறுகளை சென்றடைய எதுவிதப் பாதையையும் பிரதி கொண்டிருக்கவில்லை. வாசிப்போன் ஒரு பாதையை அமைத்து வெளியே சென்றுவிட்ட கவிதையோடு மிதக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏதும் புரியாத ஆனால் மன ஊடாட்டத்தின் புரிதலுக்குள் நாம் தனித்து விடப்படுகிறோம். நம்மைக் கைவிட்டுவிட்டு கவிதை மிதந்துகொண்டேயிருக்கிறது.

இவ்வகை இயங்குதல் இப்பிரதி அதனோடு பயணிக்கக் கூடிய ஆற்றலை நமக்குள் நிறைத்துவிட முயற்சிக்கிறது. ஒரு அசாதாரணப் புரிதலை பிரதியெங்கும் நிறைத்து விட்டு நம்மை அருகே அழைக்கிறது. பெரும் சமுத்திரத்தின் நடுவே சிறகடித்துக்கொண்டு நம்மை அங்கு வரத் தூண்டுகிறது. படகோ, பாதையோ ஏதுமில்லை. ஆயினும் கட்டாயம் போய்த்தானாக வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் நமது புரிதலை அது தன்வசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறது.

“கிளையில் ஒட்டியிருக்கும் போது உற்றுக் கவனிக்காத இலைதான் இன்று எனது முழுக்கவனத்தையும் திண்கிறது”

இப்படி உதிர்த்து விழுந்த ஒரு இலையை மஜீத் கதைக்கும்போது, நமக்குள் நிறையும் மொனனம் மெலெழுந்து மாமமான ஒரு அனுபவத்தை எழுதி வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

“அவ்விலையை கிளையுடன் இணைக்கும் சாத்தியங்களை எழுதுகிறேன்”

எழுதி எழுதி இலையைக் கிளையுடன் இணைத்தல் ஒன்று செப்பனீட்டு வெட்டிச் செதுக்கி மரத்தை அழகு படுத்துவது ஒன்று. ஒன்றின் அடையாளத்தையும், அதன் தனி உரிமத்தையும் அனுமதிக்கும் புது மொழியை பேச எந்தணிக்கிறது.

“இன்னுமொரு இலை விழுகிறது இலையைக் கிளையுடன் இணைப்பது பற்றிய சாத்தியங்கள் மறந்தும் போயின”

மரம் ஒரு நாளைக்கு ஒரு இலையை மட்டுமா உதிர்க்கும் இல்லையே உதிர்க்கும் எல்லா இலைகளையும் இணைக்க என்ன செய்ய முடியுமென இயல்பாய் பேசும் பிரதியாக முடிவுறுகிறது. நீங்கலும் உங்களது வாசிப்புப் பிரதியை நிகழ்த்திப் பார்க்கலாம். இன்னும் நிறையவே கதைக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

“ஒலிகள் கவுண்டு
காற்றில் கொட்டி விட்டன
வினையாட்டாக எனது மகள்
அதைப் பொறுக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்”

இதற்கு எதுவும் எழுதவில்லை உங்கள் வாசிப்புக்காக விட்டு விடுகிறேன்.
சாராம்சப்படுத்தப்பட்ட புரிதலோ, சமூகப் பொது அனுபவமோ ஊட்டப்பட்டு
வளர்ந்த பிரதிகளல்ல இவை ஐந்தும், மாறாக தனித்து நின்று அனுபவத்தை
பிறப்பித்துக்கொண்டு மட்டும் நிற்காது நம்மீது கவிந்து விசிறச்செய்யும்
பிரதிகள் இவை.

கதையும், கவிதையுமாய் ஊடாடி ஒன்றுக்குள் ஒன்று விரிந்து பரவி
தன்னைத்தானே சிருஷ்டிக்கும் கவிதை வெளி மஜீதினுடையது. அல்லது
செப்பனிட்டு உற்பத்தி செய்த கவிதைகளல்ல மாறாக கவிதையை
உயிரிக்கும் பிரதிகள் எனலாம்.

கவிதைச் செயற்பாட்டின் பின்னே எதிரெதிராய் இயங்கும் சொற்களின்
அலைவு வாசிப்பின் திறந்த வெளியில் புயலாகச் கழன்று தணிகிறது.
இது இன்னும் புதிய அசாத்தியங்களை நிகழ்த்த மஜீதுக்கு உதவலாம்
என்பது என் அபிப்பிராயமாகும்.

“(ஓட்டகமாகத் தெரியும் ஏவாளோடு ஒரு முறை,” “ஒரு ஊரின் நடு
வழியில் காணாமல் போனயெனது கவிதை” என்ற இரு பிரதியும் இவ்வரை
எழுதியதன் பின்னரே இணைக்கப்பட்டுள்ளது)

றியாஸ் குரானா.
28.10.2005

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

08

இலக்கியச் செயற்பாடு குறித்த
புரிதல்கள் மாறிமாறி பின் நவீனத்துவம் என்ற
திறந்த வெளிக்குள் தூரத் தப்பட்டிருக்கிறது.
அதைப் புரிவதும், புரிவதினாடு கயவிம்சனம்
செய்வதுமாய் பிறந்துவிட்ட இப்
படைப்புக்களை உங்கள் வாசிப்புக்கு
வைக்கிறேன்.

அத்தோடு ஏறுவெயில், வாழ்வின்
மீதான எளியபாடல் என முன்பு வெளியான
எனது படைப்புக்களையும் மறு வாசிப்புச்
செய்தும், நினைவுள் முடிவான பிறகு
“சுள்ளிக்காரும் செம் பொடையனும்”
என்கின்ற ஒரு மாற்றுப்படைப்பை முடித்து
விட்டிருக்கிறேன். எனது சிறைகளுள் இருந்த
இறுகிய சொற்கள் பாவாத்மாக்களைக்காண
சிறகடித்து சிறகடித்து குதூகலம்
கொள்கின்றன, பின் நவீனத்துவ சிந்தனைகள்.

இத்தொகுதி வெளிவர உழைத்த
எல்லா நண்பர்களையும் நெஞ்சில் இருத்தி,
ஒரு பொழுது அன்பை பருகுகிறேன்.

அன்புடன்
மஜீத்
10.11.2005

763, Beach Road,
Akkaraipattu.
Sri Lanka
T.P. 0777590456

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

09

ஒநாய்களை வரவழைத்தல்

இது கோடைகாலமல்ல

இது மாரிகாலமுமல்ல

முன்பு

வந்து போன ஒரு காலமுமல்ல.

நான்

எனது மக்களுக்காக

ஒநாய்களை அழைக்கிறேன்.

வார்த்தைகள் சலித்துவிட்டன

அழமுடியாது

காலம் ஓய்வடைந்துவிட்டது.

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

புன்னகை

அது ஒரு பெருந்துயர்

பேராவல் மிக்கயெனது புன்னகையும்

ஒநாய்களை அழைக்கிறது

காலங்களை குறிவைத்துப்பாயும்

ஒநாய்கள்

எனது மக்களுக்காக இரங்கும்.

எமது அழகுரல்களை

குடித்து அது வெறிகொள்ளும்

ஒநாயே! எனது காவலனே

வா!...

மிக விரைந்துவா

எமது மக்கள்

இரவைத் தொலைந்து விட்டனர்.

மேலுமவர்கள்

வாழ்வம் ஒரு இறைச்சித்துண்டும்.

அவர்களிடமிருந்து பறித்து

நீயாவது உண்ணு

ஆனாலெனது அழைப்பை மட்டும்

ஏற்க மறுத்துவிடாதே.

●

தீராநதி

2004 - 08 - 03

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

11

தூர வெளியின் இருள் முகட்டில்

நீ காண்பாய்.

மிக அவசரமாக நீகாண்பாய்

ஒரு பெளர்ணமிதினத்தினிரவில்

எல்லா சமுத்திரங்களிலும்

குருதிபொங்கி வழிய

கண்களை நெருப்பாக்கும் நிகழ்வுகளையும்.

நீ காண்பாய்.

நிலவின் நிழலில் பாம்புகள்

வெள்ளிக் கொடியாய் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப்படர்ந்து

வாலில் நின்று

தலையை உயர்த்திப்புணர்ந்து மகிழ்வதையும்

மிகத்தெளிவாக நீ காண்பாய்.

என்னுடைய அன்பிற்கும்

மன நிம்மதிக்கும்

நீண்டயிரவுகளிலும்

குறுகியயிரவுகளிலும்

இளம்மிக இளவயதுடைய பெண்களின்

குருத்துக்கன்மும்

குருத்துக்கழுத்தும்

குருத்திடையும் குருத்துமார்பகங்களுடனும்

நீ யென்னுடன் நிர்வாணமாகவும்

கலந்து

புணர்ந்து மகிழ்வதையும் நீ காண்பாய்.

நிச்சயமாக நீ காண்பாய்

கண்களை இறுக்கி மூடு.

இந்தியா டூடே

இலக்கிய மலர் 2002

அறியப்பட்ட போராட்டமும் அறியப்படாத போராளியும்

பிழைத்திருந்த அவன்
என்னைக் கடந்து செல்கிறான்.

எனது கண்களை
நடுக்க முற்ற அவனினது உடல்
இமைக்கத் தடுத்தன.

முகத்திலிர்த்தம் பிசுபிசுத்தது
இறுதி வார்தையையும்
அழுது முடித்திருந்தான்.

இரவிடம் தோற்று
பகலிடம் சார்ந்திருந்த
அவனதுயிதயம் துவண்டு போயிற்று.

பிழைத்திருந்தவன்
என்னைப் பிரிந்து செல்கிறான்.
குறிவைத்துத்தப்பிய
ஒருதுப்பாக்கி ரவையப்போல
திக்கற்று செல்கிறான்
இப்போதுதான்
அது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும்

எது?

அவனது அடையாளம்
அறியப்படாத போராளி.
வாழ்வும் அவனுக்குரியதல்ல
நிலமும் அவனுக்குரியதல்ல
எனினும்,
அவனொரு பொதுமகன்

அவன் பொதுமகன்தான்
தவறு
அவனொரு போராளியாக மாறவுங்கூடும்.

சிறுவனென்று கணிப்பதற்குள் வளர்ந்துவிட்டான்.

ஆம்!

மனிதனாக இல்லாது போனால்
அவனொரு பொதுமகன்தான்.

●

2002 - 12 - 01

ஒலிக்குறிப்பும் தின்னக்காத்த நெடுந்தூக்கமும்.

ஆழங்களுக்குள் மிதக்கும்
இமைப்புயல் விழித்த உள்புலம்பலில்
நீ ஒலித்த படி மிதந்தாய்.

உனக்குள்
உன்னைத் தேடும் கணங்களில்தான்
பாதாள வெளியின் இருள் பாரைகளில்
அதைப்புதைத்து புதிய நிழல் வெளிப்பட்டதும்
சிக்கிய எனது விழிகளில்
திரும்பவும் மூழ்கினாய்.

உனது உணர்தலின் பின்
என் நிழலிடமிருந்து தப்பிக்க
என்னை பதுக்கிக்கொள்ள

அப்போதும்
நீ உணர்ந்திருந்தாய்.

மீன்கள் பறந்து செல்வதுபோலவே
தோற்றமும் நிகழ்ந்து
ஒவ்வொரு முறையும்
பணிக்கடல் ஆழத்துள் நீந்துகிறேன்.

கழல்களை விளைவிக்கும்
போதைப்படிமங்களையும் சந்தித்தேன்
திகைப்புகள்
உள்ளிருந்து தீண்ட எத்தனித்தபடி
மூடிய இமைகள் புணர்ந்தது
அதுபற்றிய அச்சங்களேதுமின்றி.

திசைகளுக்கப்பாலிருந்தும்
பாறைத்தளத்திலிருந்தும்
மிக மெதுவாக
மிகமிகமெதுவாக எழுந்து மறைந்தது.
உருவங்களின் இருளும்மறைந்தன
அவ்வுருவங்களில் நம்மில்யாரோ?

தொலைந்து போவதற்கு
அது
நானாகவுமிருக்கலாம்.

ஒலிக்குறிப்பை இருளிள்வைத்தேன்
உனக்கு இப்பொழுதுதான்
நிகழ்ந்தவைகள் பற்றியும்
அதன் தேடுகையின் பின்னும்
அவைகள் பற்றிய குறிப்பை
சிக்கலாக நிரப்பியிருந்தாய்.

அதுமிகவும் சிக்கலானதுதான்
பதில்கள் பிரபஞ்சத்திற்கு வெளியேயும்
ஒன்றின் உள்ளிருப்புகளுடனேயும்
வேறு இடத்திலுமிருக்கலாம்
மெளனத்தின் இருளத்திரள்களை
கூர்மைகளாக்கி
கனத்த திசைகளற்ற கங்குப்பாறைகளில்
அப்படியொரு ஒவியங்களுமிருக்கவில்லை.

இனி மிதக்கும் நிறப்புக்கையறைய
கூர்மையாய்க்குடைந்தது
வெளிநோக்கிய விழிப்புகளில்
தின்னக்காத்த நெடுந்தூக்கமுமானது
உனது போலி
வாசகங்களும் சாய்ந்து அடங்கி மாப்புக்குவைவுகளில்
சுருங்கும் உள்வேட்கையில்
புயலாய் அதனியல்பாய்
பெருகிப்படர்ந்தது அதுவும்.

●
2004 - 02 - 10

தாய் நிலத்தில் ஓயாது அலையெழும்.

ஒரு ராக்குருவியின் தூரத்துப்பாடலால்
பல வருஷாந்திரக் கனவினது மாயப்புரமும்
மூச்சுவிடத்தொடங்கலாகிற்று.

ததும்பித்தும்பி கொந்தளிக்கும் விழிகளுக்குள்
எவள் ஞானராகத்தை நிறைத்து வைத்திருக்கிறாளோ
இரு நகமுரசி படபடத்துயர்ந்து
உள்வெளியெரிய காதலின் மர்மத்தை

அதன்ரகசியமுடிச்சுகளை அவிழ்த்து
மனத்துடிப்பின்
மெல்லிய சொற்களில் பாடினாளே...
அவளின் குரலில்
அல்லது

ராக்குருவியின் தூரத்துப்பாடலால்
நான் தொடங்கவுமில்லை

தொடங்கி முடிக்கும்
வறண்ட சொற்களையும் நானிழந்து
வெகு நாட்களுமாகிற்று..

இறைவா
பனித்துளிகளின் பூஞ்சிறகு போன்ற
உனது மென்விரல்களிடையே
இந்த
உயிர்மொட்டின் மென்மைகள்
இப்போதைக்கு கசங்கிவிடாது தானே...!

என் ஆழ் மனதின் தவிப்புகளால்
ஒரு ஓடையும் வற்றிவிடாது தானே...?

நான் தொடங்க நினைக்கிறேன்.
நீ முடிக்க நினைக்கிறாய்.
நிச்சயமாக நீதான் முடிப்பாய்....

●
2001 - 12 - 07

மூன்றாவது மனிதன் (2002 மே ஜூலை)

ஒரு இலையின் மரணம் மஜீத்

20

அவ்வாவின் மண் குடிசை

இப்படித்தான்
அன்பு யென்னைப்பைத்தியமாக்கிவிடும்.
இதற்காகத்தான் போய்விடு
இழப்பதற்கு எங்களிடமேதுமில்லை.
போய்விடு...

அது அவளுடைய குடில்
எங்கள் பாசறை!
வலிமை பெற்றுக்கொண்டிருக்கும்
எனதுணர்வுகளை
கலைத்துவிடும் படி பணிக்காதே
போய்விடு...

ஆரத்தழுவிவிடும்
அவளது முதுமையடைந்த விரல்களை
அதன்
நடுக்கத்துள் கிளர்ந்தெழும் எதிர்ப்பை

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

21

மலினப்படுத்திவிடாதே
போய்விடு...

குப்பிவிளக்கின் வெளிச்சத்தில்
நிலா இருண்டு கிடக்கிறது
அவளுடைய அரிசிப்பானையுள்
ஒரு தேசத்துக்கான கனவுவேகிறது.
அதை குழப்பிவிட முயற்சிக்காதே...
போய்விடு...

அவளின் குடில்
ஒரு தேசத்தின் உயிராதாரம்.
விழிப்புணர்வின் நாற்றுமேடை
போய்விடு...

அலட்சியப்படுத்தாதே
என்னிதயமே போய்விடு...

குர்மத்து நாச்சியா உம்மா
குடிலோடு காத்திருக்கிறாள்
புறப்படப் போகிறேன்...
போய்விடு...
என்னருமைமீதயமே.

இப்படித்தான்
அன்பு யென்னைப்பைத்தியமாக்கி விடும்.
சிலநேரம்

●
2004 - 11 - 02

நிலா எரித்து குடில்கள் சாம்பலாகின

ஒநாய்களை
அழைத்த யெனதிரவுகளுக்குப்பின்
கால்கள் நெடுதூரமலைந்து கடந்தன.
கைகள் சோர்வுற்றன
மக்கள்
அச்சமுற்று பரபரத்துத்திரிகின்றனர்.

நாவில்
சொற்கள் காய்ந்து வரண்டுபோயிற்று.
ஒநாய்கள் வரவுமில்லை.
கனவுகள்
மரித்து தாக்கத்தின் வெளிமயானமாகிற்று.
பேரிரைச்சல் அழுகையாகி கலந்த காற்று

ஊரின் எல்லாத் தெருக்களிலும்
மரங்களில் தலையடித்து புலம்பின.

வானம் கைதவறி விழந்த நிலா
எமது கிராமத்தில் சிதறின
அவர்களிட்ட தீ.
எரிந்து முடிந்திருந்தது.

ஒரு கிராமம்
தனது தரையெங்கும்
சாம்பலில் புரண்டு கிடந்தது.

ஒநாய்களை
அழைத்த குற்றத்திற்காக
ஒவ்வொரு கிராமமாக
இழந்திருந்தோம்

●
2004 - 12 - 06

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

24

கவிதை ஒன்று

அன்று பின்னேரம்
என்னுள் ஆயிரம் குருவிகள் கூடு கட்டின
நாம்
இருவரும் சந்தித்து மிக நாட்களுமாயிற்று

வெட்டுக்கிளியடித்து
துள்ளித்திரிந்த
புழுதிபடிந்த கிராமத்து மண்வெளியது

பார்வையின் படர்வில் எங்கும் பச்சை
ஒவ்வொரு விடிகாலையிலும்
தாத்தாவின் பின் தொடர்வேன்
அவர்வாயில் துண்டு பீடி
சுகமாக புகையிழுத்துக் கொண்டு
அரைப் பொக்குவாயை அசைத்து
ஈச்சம் பத்தைக்குள் நுழைவார்

மறுபக்கம்
ஒரு சிற்றோடை
காலை சூரிய செவ்வெளிச்சக் கீற்றில்
அது தங்கம் போல பள பளத்தன

மீன் கொத்திப் பறவைகள் பறக்கும்
நீளமான ஓடையது
சற்று நேரத்தில் தாத்தா
சாரத்தை ஒதுக்கியபடி வருவார்

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

25

பின் தொடர்வேன்
புல்வெளியில் வெட்டுக்கிளிகள் பாயும்
பூக்கமிலாத்தால்
வெட்டுக்கிளி அடித்து காற்சட்டையுள் பதுக்குவேன்

கையிலிருந்த இறப்பர் வில்லில் கல் வைத்து
குருவிகள் பறவைகளென
அடித்து மகிழ்வேன்

சிலநிமிடங்களுள் என் கனவுகளுள்
உன் வண்ணாத்திப்பூச்சிக்கும் சிறகுகளிருந்தது
கால்களிருக்கவில்லை

மீளவும்
கனவுகளுக்குள் வர்ணமிருந்தது
அதன் சிறகுகளில்
ஓவியங்களிருக்கவில்லை

கடைசியில் கண்கள் திறக்க
நீயுமொரு வண்ணத்துப்பூச்சியானாய்.
அதன்
அழகையேனும் தின்ன இயலவுமில்லை.

●

கவிதை இரண்டு

இன்றிரவுக்கு
நட்சத்திரங்களும் சாட்சியில்லை
ஆனாலும்

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீக்

26

அது நிகழ்ந்தது
நெடுந்தெருவழியே அடர்ந்துகிடக்கும்
பூவரசமரநிழலும் அதற்குச்சாட்சியில்லை

அன்று இரும்பு உருகிநெகிழ்ந்தது
ஒரு
பசற்பொழுதினில் கும்மிருட்டும் நீண்டு விரிந்தது
காற்றும்

சிலிர்ந்தெழும் கடுங்குளிரும்
சிறகு விரித்தது
கரைந்தழியும் நெஞ்சும்
வான வெளியில்
கைதவறி விழுந்ததும் படர்ந்ததும்
சாட்சிகளாகவுமில்லை

வெள்ளிநிலா வீதிகளில்லாது
அலைந்து திரிந்ததற்கும்
மெல்ல சுவடுகள் பதித்த
மலைகளுக்கும் நிச்சயமாக சாட்சியில்லை

உணர்வுகளையும் கடந்து
அடிமனதில் ஒரு வலியைத் தந்ததற்கும்
சத்தியமாக எதுவித சாட்சிகளுமில்லை

மனித மதிப்பீடுகளில்
உள்ளதை உள்ளபடி நெடுமனக்கொடுமைகளில்
இரு கூறுகளாக பிளந்த மனதினிடையே
உறவுகள் சிதைந்ததற்கும் சாட்சியில்லை

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீக்

27

நீ விரும்பினால்

எனது உண்மைகளை ஆழப் புதைக்கலாம்

அல்லது

எழுதமுடியாது கைகளைத் துண்டிக்கலாம்

நீ விரும்பினால்

சாட்சிகளும் தேவையில்லை

கடைசியாக குருதித்துளியுயிர்த்தது

எல்லா நிகழ்வுகளுக்கும்

சாட்சிகளும் உண்மைகளும் இல்லாமல் போயின

என்னுள் அன்றிரவு ஆயிரம் கனவுகள்

சாட்சிகளின்றி மனம் கொத்திப் போயின

●

2005 - 02 - 10

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

28

நடுயிரவின் நீள் பயணம்

எப்போவும் போலவே மெல்லத்தழுவினதுயிரவும்

மகள் தோளில்

இறக அணைத்தமாதிரி தூங்கியும் விட்டாள்

வலது பக்கம்

மனைவியின்முகமும் சாய்ந்து கிடந்தது

குன்றுறைந்தமிதமான அமைதியில்

விழிப்புடனேயே கழியும்

எனது எல்லாயிரவுகளுமிப்படியேதான்.

மனக்குழியின் ஆழத்துள்

நான் எதையும் ஒடுக்கி மறைத்ததும் கிடையாது

கடந்து போன ஞாபகங்களும்

தாவித் தாவி மொய்த்துக் கொண்டேயிருந்தன.

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

29

வாழ் நிலைகளே
உணர்வுகளையும் தீர்மானிக்கின்றன
இவைகள் பற்றிக்கனவுலகில் மகிழ் ஒடி ஒளிய
என்னால் இயலவுமில்லை.

ஓராயிரம் ராக்குருவிகளும்
அழகியயிரைச்சலுடன்
எனது செவிகளுள்
அமிழ்ந்து இனிமையாகபாடியும் சென்றன.

பிரபஞ்சத்தைத்தழுவ நீளும் பார்வை
தோள் பட்டையிலிருந்து
மெல்ல மெல்ல விடிகிறதாயிரவு.

நானும்
மகளும் மனைவியுமில்லாது போயிற்று.
பூரித்து மன ஆழம் வரையும் புதைகிறேன்.
துவளவைக்கிறது
எல்லாநிகழ்வுகளும் கிளர்ச்சியுற்ற அற்புதங்களைத் தேடி...

●
காலச்சுவடு ஜூன் 2005
2005 - 03 -19
ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

30

எறும்பின் தொடர் நடையின் காட்சி

பாறை இடுக்குகளில் ஒரு எறும்பு
உணவுப் பருக்கையை இழுத்துச்செல்கிறது
ஏற்ற இறக்கங்களில்
மிகச் சிரமப்பட்டு
அவர்கள் மது அருந்துகிறார்கள்
இவர்கள் உணவு உண்கிறார்கள்
வயிறு நிரம்பிய சிறுவர்கள்
வாசலில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
நான் விரதம்
இறைவன் இந்தப் பட்டினியைப் பறிமாறி
எனது வழிநறை நிரப்பிவிடுகிறான்
பாறையிடுக்கில்
கமந்து செல்லும் எறும்பின் சிறு நெஞ்சில்

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

31

இறைவனுடைய அக்கரை

விரிந்து கிடக்கிறது

மனிதர்கள் மனிதர்களுடைய இறைச்சியை

கடித்துத்தின்று எலும்பை உறுஞ்சும் போது

நான் எறும்பை நினைக்கிறேன்

அதன் நெஞ்சு

என்னிடம் வந்துவிடுகிறது

உணவுப் பருக்கையை இழுத்துச் செல்லும்

எறும்பின் காட்சி

இன்னும் முடிவுறவில்லை

முடிவுற்ற பிறகு

எனது இக்கவிதை முழுமையடைகிறது

நீங்கள் வாசிக்கலாம்.

●

2005 - 03 - 30

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

32

ஒரு இலையின் மரணம்

வயதைக் கணிக்க முடியாத

அந்த மரத்திலிருந்து ஒரு இலை

காற்றை விலக்கிக் கொண்டு நிலத்தில் விழுகிறது

மரத்தடியில் கால் நீட்டி நான் அமர்கிறேன்

அந்த இலை முதுமையடைந்திருந்தது

பழுக்கவுமில்லை

கிளையில் ஒட்டியிருக்கும் போது

உற்றுக் கவனிக்காத இலைதான்

இன்று எனது முழுக்கவனத்தையும் தின்கிறது

அங்கு இடையிடையே வீசும் காற்றில்

ஒத்திவிடப்பட்டு தாவி

நிலத்தில் உரசி நகர்கிறது

வெய்யிலில் உலர்கிறது

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

33

கிளையில் இருக்கும் போது
நிலத்தில் விழாது காத்த கடைசி மழைத்துளியை
இன் நேரங்களில் நினைவு கூரலாம்

அவ்விலையை கிளையுடன் இணைக்கும்
சாத்தியங்களை எழுதுகிறேன்
இலையை பொறுக்கிய எனது மனைவி
குப்பையில் போட்டு விட்டுச் செல்கிறாள்
வயதைக்கணிக்க முடியாத அம்மரத்திலிருந்து
இன்னுமொரு இலை என் நெஞ்சில் விழுகிறது
மறு நாள் காலையில் பார்க்கிறேன்
நெஞ்சில் விழுந்த அவ்விலை
இன்னும் உதிரவில்லை
இலையை கிளையுடன் இணைப்பது
பற்றிய சாத்தியங்கள்
மறந்து போயிமிருந்தன

●

2005 - 04 - 07

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

24

ஆதிக்காரனின் ஒரு ஆதிகாலம்

ஜீப் வண்டி தார்ச்சாலையைக்கடந்து
மணல் வெளியில் முக்கிச் செல்கிறது
ஜீப் வந்து சேர்ந்தமிடம்
ஒரு நகரம்.

வண்டியின் அழகை மக்கள் வியக்கின்றனர்
ஒரு சிறுமியும்
அதைத் தொட்டு முத்தமிடுகிறாள்
பஞ்ச இருக்கைகள்
இளஞ்சூட்டில் கதகக்கிறது
வண்டி நிற்பதற்கு எதிரேயிருக்கும்
எனது இருக்கை தலைகீழாய்க்கிடக்கிறது.

ஒவ்வொரு வீதியிலும் நுழைந்த
மூன்று வாகனங்கள்

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

25

மிகவேகமாய் பாய்ந்து வந்து
மூளைக்குள் மோதிச் சென்றன.

எல்லோரையும் போல்
நானும்
பொறாமைப்பட்டேன் ஒரு முறை.

●
2005 - 04 - 20

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

38

இடைவெளியிட்டு
கைதவறிய விலங்கு வேட்டைக் காட்சியிது

உடல் தீப்பற்றிக் கொண்டது போல
அவன் பதறிக் கொண்டு ஓடினான்.

அலறியடித்துக் கொண்டு
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஊரே விரைந்தது

காற்று
அந்த நேரத்தில் இரைந்து
பொங்கும் ஒலத்தைத்தவிர
வேறு எதையும் ஏற்கவில்லை.

கைதவறி விழும் குழந்தைகள்
மிதிபட்டு நசுங்கினர்
ஆடைகள் பற்றிய அக்கரை
எவருக்குமேயிருக்கவில்லை

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

37

நீச்சல் தெரியாத ஒருவன்
நீரில் விழுந்து விட்டதைப்போல
இரவு நிறத்து முலைகள் தத்தளித்தன.

அடுத்ததாக

ஒரு நிலப்பரப்பு நீரில் மூழ்கிக்கிடந்தது.

நீரின் மேற்பரப்பில்

அலைகளுக்கு வாசியாய்

உடல்களும், பறவைகளும்

இன்னும்

பெயர்ந்தெரியாதவைகளும் அசைந்து நின்றன.

திரைப்படம் முடிவதற்கான

கடைசிக் காட்சியாகத் தானிருக்க வேண்டுமென்று

நான்

யூகித்துக் கொண்ட பிறகு.....

எனது வீடு பூட்டப் பட்டிருக்கிறதா?

இல்லையா?

என்ற சந்தேகம் எழுந்து விட்டது.

எங்கு தேடியும் திறப்பைக் காணவில்லை

கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்

நான் சேமித்து

வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் பொருட்கள்

கண்களில் ஆடின

நான் இரண்டாய்ப்பிரிந்து
திரைப்படத்துக்கொன்றாகவும்
வீட்டுக்கொன்றாகவும்
எதிரெதிரே பயணிக்கிறேன்.

என் வீடு நெருப்பாகி என்னில்

எரிகிறது

திரையில் ஆடைகளை உரிந்து விட்டு

ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாள் நடிகை.

பூட்டப் பட்ட வீட்டுக்கு வெளியே

நான் அடைபட்டுக் கிடக்கிறேன்.

●

2005 - 05 - 03

பூக்காடுகள் கனவுகளாகி புதையுண்ட நதியிது

தனித்தனியே

தொடங்கி நீள்கிறது பாதை

நடந்து செல்கையில்

முடிவும் நகர்கிறது.

எனினும் விரிந்து

மஞ்சளடித்துக்கிடக்கும் வானத்தின் கீழே

நாமும் ஒருவர்.

வேறு வேறாய் முடிவுகளானதும்

இரு கரைகளையும்

இணைத்துக்கொண்டிருக்கிறது.....

மகள் என்ற பெயரில்

பாய்ந்து செல்லும் நதி

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

40

ஒரு கரையில் நீயும்

மறு கரையில் நானுமாய்

தனித்தும்

இணைந்தும்

அலைந்து திரியும் காற்றில்

ஒலிகள் கவிழ்ந்து கொட்டிவிட்டது

விளையாட்டாக

எனது மகள் அந்த ஒலிகளை

ஓயாது பொறுக்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

●

2005 - 05 - 29

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

41

ஒரு ஊரின் நடுவழியில் காணாமல் போனயெனது கவிதை

மனிதர்களற்ற

ஒரு உச்சி வெயிற் பொழுதில்
அந்த ஊர் கதைக்கத்தொடங்கியது

வேலிகளற்ற இணைப்புகளும்
கிடுகுகளாலான வீடுகளும்மாய்
ஒரு கதை சொல்லி அவ்வூர்.

தெருக்கள் எதில் நடந்தாலும்
சுற்றிச் சுற்றி ஓரிடத்துக்கே கொண்டு வரும்
ஆச்சரியக் குறிபோல திடீரென முடிவடையும்
ஒரு தெருவில் இப்போது நான் நிற்கிறேன்.

கொஞ்சம் சொஞ்சமாய்
நான் கேட்ட கதைகளில்
எதிர் எதிரான சம்பவங்களும்
முரண் பாடான வரலாறும் மோதி
புதிய வெளிச்சத்தையிருட்டாக்கியது.

அவ்வூர் கதைக்கத் தொடங்கியபிறகு
நகரங்கள் அதிர்ச்சியடைந்தன
நகரங்களில் பூத்திருந்த நாகரீகம்
மெல்ல வடிந்து கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது நான்
ஊருக்குள் நுழைந்த இடத்துக்கு
திரும்பி வந்து நிற்கின்றேன்.
முழுமையாகச் சுற்றிப்பார்க முடியாது
அவ்வூரைப்பிரிய மனமற்று திரும்புகிறேன்.

பல வருடங்களாக அலைந்து திரிந்த
அவ்வூரில்
ஒரு மனிதனையாவது
முதல் முதலாக காண முடிந்தது

காண்கிறேன்
என் கேள்விக்குப் பதிலாக
புன்னகைத்து விட்டு
விரைந்து செல்கிறாள்.....

தூரத்தில்போய் நின்று கேட்டாள் !
“உனது பழைய கவிதை நான்
மறந்து விட்டதா...?”

●

2005 - 06 - 12

ஒரு இலையின் மரணம்

ஒட்டகமாகித்தெரியும் ஏவாளோடு ஒரு முறை

பாலைவனத்தில்

ஒட்டகமொன்று அலைகிறது

எல்லாத்திக்கிலும்

ஒடி ஒடி மாய்கிறது

மூடி வைக்க கதவுகளுமில்லை

எனினும் வெளியேற வழி கிட்டாது மாய்கிறது

ஒதுங்க நிழலோ

அருந்த நீருள்ள சிறு குட்டையோ

கண்ணெட்டும் தூரம் வரை

இல்லை.

அதைப் பற்றி

01. ஒ - ஒட்டகம் தப்பித்து விட்டது

ஒரு இலையின் மரணம்

மஜீத்

45

02. c - செத்து மண்ணோடு
மண்ணாகிப் போயிற்று

03. J - வாழவும் முடியாது
சாகவும் முடியாது தவிக்கிறது

இச்செய்திகளைக்கேட்க்க முடியாத நான்

ஏவாளை வாசிக்கிறேன்

புரியும் வரை

எனது அக்கரையெல்லாம்

அவள் பற்றியது தான்

இலைகளை அணிவதற்கு

முன்பான காலத்தில்

எனது கண்களையும் தாண்டி

நெஞ்சை நெருக்குகிறாள்

என்னை

அவளோடு விட்டுவிட்டு

ஆதம் எங்கு போனான் ?

●

2005 - 10 - 29

ஒரு இலையின் மரணம்

கதையும், கவிதையுமாய் ஊடாடி
ஒன்றுக்குள் ஒன்று பரவி
தன்னைத்தானே சிருஷ்டிக்கும் கவிதைவெளி
மஜீதினுடையது.
அல்லது செப்பனிட்டு உற்பத்திசெய்த கவிதைகளல்ல
மாறாக கவிதையை உயிர்க்கும்
பிரதிகள் எனலாம்.

cover by

printed by

New Selection Printers
067 2278855